

Rice Brooks

DUMNEZEU NU A MURIT

Dovezi în favoarea lui Dumnezeu într-o epocă a incertitudinii

Traducere de Dumitru Dorian

AQUA **FORTE**

CASACĂRȚII

Oradea, 2019

Copyright © 2013 by Rice Brooks

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *God's Not Dead*, la Thomas Nelson, Nashville, Tennessee, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurilor Aqua Forte și Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurilor.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

NTR – Noua Traducere Românească

Dumnezeu nu a murit

Rice Brooks

Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROOKS, RICE

Dumnezeu nu a murit / Rice Brooks ; trad. Dumitru Dorian. -

Cluj-Napoca: Aqua Forte; Oradea : Casa Cărții, 2019

ISBN 978-973-7758-91-0; 978-606-732-134-0

I. Dorian, Dumitru (trad.)

2

Traducerea: Dumitru Dorian

Editarea: Teofil Stanciu

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

CUPRINS

Introducere: Punctul zero al credinței	9
1. Dumnezeu nu a murit.	21
2. Adevărata credință nu este oarbă	39
3. Binele și răul nu sunt iluzii.	60
4. A existat un început.	86
5. Viața nu este un accident	107
6. Viața are un sens și un scop	133
7. Isus și învierea	158
8. Mărturia Scripturii.	180
9. Efectul harului	202
10. Dovada vie	226
Concluzie: În căutarea lui Dumnezeu.	254
Mulțumiri	261
Despre autor	264
Note	264
Index	283

INTRODUCERE

PUNCTUL ZERO AL CREDINȚEI

Creștinismul a fost atacat și marginalizat cu succes... fiindcă cei care proclamau credința au fost incapabili să apere credința de atacuri, chiar dacă argumentele atacatorilor erau profund eronate.

WILLIAM WILBERFORCE, *REAL CHRISTIANITY*

„Dumnezeule, pur și simplu nu mai pot să cred în Tine.” Aceasta a fost concluzia frustrantă a prietenului meu Dean în timp ce conducea pe autostradă, gândindu-se la conversația pe care o avusese recent cu un ateu – o discuție care i-a zdruncinat lumea. Fusese pus în mare dificultate de întrebările și obiecțiile cu privire la existența lui Dumnezeu. Pentru Dean, cel mai supărător era că nu avea răspunsuri. Frustrat și stânjenit de incapacitatea sa de a răspunde la acest asalt al scepticismului, în cele din urmă l-a spus lui Dumnezeu că avea de gând să nu mai creadă.

Ceea ce a urmat a fost ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. După ce a mărturisit că nu va mai crede, a auzit o voce: *Cu cine crezi că vorbești?*

A tras imediat pe dreapta, fiindcă voia „să-și curețe inima” în fața lui Dumnezeu. Ceea ce a și făcut. Pe urmă, Dean trebuia „să-și curețe și mintea”. În loc să-și ascundă

îndoielile, le-a adus la lumină și a început să se ocupe de ele examinând dovezile care vin în sprijinul credinței adevărate. Acum spune că e în stare să răspundă la obiecțiile scepticului și să îl ajute pe cel măcinat de îndoială care bâjbâie în căutarea credinței.

Experiențe precum cea a lui Dean m-au îmboldit să scriu această carte. Speranța mea este ca fiecare credincios să poată înțelege motivele pentru care crede în Dumnezeu și să le poată comunica celor din jur. Provocarea aceasta ne-a fost făcută de către un om ce reprezintă unul dintre cele mai remarcabile cazuri de revenire din bezna neagră a necredinței: apostolul Petru: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi” (1 Petru 3:15). Există răspunsuri simple la întrebările scepticilor, dar cei mai mulți credincioși nu le cunosc îndeajuns de bine pentru a explica și altora motivele pentru care cred. Sper ca pentru cititorii acestei cărți, situația se va schimba de acum înainte.

Obiecțiile vocale ale necredincioșilor sunt rezumate în cuvintele muzicianului și zoologului Greg Graffin, membru al formației Bad Religion, care afirmă că cei ce sugerează că viața este rezultatul unei inteligențe creatoare „nu au adus nici măcar un grăunte de dovadă palpabilă” în sprijinul afirmațiilor lor.² Graffin are parțial dreptate. Nu există un grăunte de dovadă palpabilă. Dovezile în favoarea unui Creator inteligent sunt răspândite oriîncotro privești. A spune că nu există dovezi ce atestă existența unui Creator este ca și cum ai spune că miile de picturi dintr-un muzeu de artă nu puteau fi pictate fiindcă nu există artiști vizibili în galerie. Dovezile unei minți inteligente în spatele universului sunt atât de copleșitoare, încât au „spulberat” ideea că totul a fost produs doar de natură. Dovezile în favoarea lui Dumnezeu nu se găsesc în vreo fosilă obscură sau în ipotezele neverificabile

ale specialiștilor în fizica teoretică; ele sunt în mod viu prezente peste tot unde îți întorci privirea.

Vreau să vă ofer o privire de ansamblu asupra acestor dovezi. Atât credința în Dumnezeu, cât și scepticismul sunt în ascensiune. În numele științei și al rațiunii, credința este catalogată ca irațională și ilogică. Metanarațiunea evoluției darwiniste a sunit multe minți și inimi, spunând că viața a luat naștere în mod spontan din nimic, fără vreun motiv anume și fără vreun scop, ghidată de „ceasornicarul orb” al selecției naturale.³ Credința că tot ceea ce vedem în jurul nostru a apărut din cauze naturale se numește *naturalism*. După cum conchide Stephen Hawking: „Și atunci, la ce bun un creator?”⁴

Intenția mea este să vă demonstrez necesitatea unui Creator pentru a explica lumea din jurul nostru, precum și lumea dinăuntrul nostru, adică sufletul uman. În acest demers, fac referire la unele dintre miile de lucrări științifice scrise pe tema dovezilor existenței lui Dumnezeu. Vreme de secole, mari minți s-au luptat cu ideea unei creații inspirate și au dat răspunsuri extraordinare la îndoieli, dileme și acuzații. Și astăzi avem nevoie de înțelepciunea giganților din istoria filosofiei, teologiei și științei. Voi face referiri la argumentele lor, adăugând și propriile mele comentarii, iar în acest timp vă veți contamina de geniul celor care au luptat și au câștigat deja bătăliile intelectuale pentru credință. Ideile și observațiile mele s-au conturat în ani întregi de studii și discuții pe aceste subiecte cu scepticii, precum și cu cei ce căutau credința. Realitatea este că oamenii ajung la credință nu în pofida rațiunii, ci prin ea. De aceea, primul pas al credinței sau *punctul zero* este să crezi că Dumnezeu există.

Fără doar și poate, atei își pledează cauza cu multă fervoare. Ei afirmă că nu există vreo dovadă rațională pentru

existența lui Dumnezeu, Biblia este o carte de basme și contradicții și religia este în general un lucru rău. Mai mult de atât, ei pretind că orice om rațional și care nu suferă de halucinații va ajunge la aceleași concluzii. Pentru ei, e un adevărat festin când au parte de credințe pe care oamenii religioși le-au moștenit la mâna a doua, fără să interacționeze inteligent cu ele. Dar acești sceptici rareori cercetează mai atent pentru a vedea cât de neconvingătoare sunt propriile lor teze. Ei cred însă că este doar o chestiune de timp până când toată lumea va vedea lucrurile așa cum le văd ei. Strategia lor este simplă:

1. Folosesc ridiculizarea și batjocura pentru a-i eticheta pe oamenii credincioși ca antiintelectuali sau iraționali.
2. Stabilesc o falsă dihotomie între știință și credință, spunându-le oamenilor să aleagă ori una, ori cealaltă.
3. Întrețin o dezbatere unilaterală nepermițând o opinie contrară în arena publică, asigurându-se că singurele locuri în care expresiile credinței sunt permise sunt contextele strict religioase.

Trista realitate este că această strategie funcționează. Potrivit organizației Pew Research Center, în 2007, 83% din generația „milenialilor” spuneau că nu s-au îndoit niciodată de existența lui Dumnezeu. În 2012, procentul a scăzut la 68%. E o scădere de 15% în cinci ani.⁵ Alte studii au arătat că mai mult de jumătate dintre tinerii care frecventează biserica în America renunță la finalul liceului sau al facultății.⁶ Cauzele sunt multiple, dar una dintre ele este că acești elevi nu au fost niciodată pregătiți să discute despre obiecțiile pe care le ridică scepticii. Tinerii trebuie să aibă mai mult decât o experiență cu Isus dacă vor să țină piept asaltului intelectului care îi așteaptă în facultate.

Ca lucrător creștin, pasiunea mea este de a preda adevărrurile de care credincioșii au nevoie nu doar ca să se apere pe ei înșiși astfel încât să nu le fie răpită credința, ci și să ia o atitudine ofensivă în raport cu necredincioșii din jurul lor, demonstrând că Dumnezeu există. Odată ce acest adevăr este înțeles temeinic, devine o necesitate logică să caute să descopere natura și caracterul acestui Creator. Acest Dumnezeu S-a revelat, cu adevărat, pe Sine omenirii prin Isus Hristos.

Una dintre marile mele bucurii este să văd oamenii descoperind o credință în Dumnezeu care oferă satisfacție intelectuală, dar aduce împlinire și în plan spiritual. Vestea cea bună este că există semne încurajatoare ale unei treziri spirituale în rândul tinerilor. Deși nu la fel de spectaculos ca răspândirea credinței creștine în Africa, Asia și America de Sud, mii de oameni din America de Nord au ajuns la credința în Dumnezeu pentru prima dată ori s-au întors la credința lor de odinioară; însă lupta este departe de a fi încheiată. Noua generație de sceptici este devotată programului trasat de necredință. Dezideratul ultim îl reprezintă eliminarea tuturor credințelor religioase sau, așa cum zicea Sam Harris: „sfârșitul credinței”⁷.

Oamenii credinței nu își pot permite să fie pasivi și neangajați. Mulți cad în capcana acestui mod de gândire: *Poate dacă suntem îndeajuns de virtuoși, își vor da seama că suntem credincioși adevărați și că Dumnezeu este viu*. La urma urmei, nu spune Biblia: „Predicați mereu Evanghelia și, dacă este necesar, folosiți-vă și de cuvinte”? Ei bine, nu, nu spune. Această propoziție îi este atribuită, de regulă, Sfântului Francisc de Assisi, dar nu este sigur că ar fi rostit-o vreodată. Trebuie, firește, să îi tratăm cu respect pe cei care își exprimă ostilitatea față de Dumnezeu, dar trebuie, de asemenea, și să ne

pregătim să rostim cu îndrăzneală adevărul. Nimeni nu a spus că va fi ușor. Până și cel mai mare evanghelist și apostol al Bisericii timpurii, Saul din Tars, le-a cerut oamenilor să se roage pentru ca „să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc” (Efeseni 6:20). Dovada din Noul Testament este că apostolii și primii creștini au avut această îndrăzneală de a vesti Evanghelia chiar riscându-și viața. Trebuie și noi să fim cel puțin la fel de îndrăzneți în mărturisirea lui Hristos, cum sunt scepticii în atacurile lor împotriva credinței.

Acei creștini de demult au înțeles ceva ce trebuie să înțelegem și noi. Fiecare concepție despre lume este în esență o poveste, o metanarațiune care încearcă să răspundă la întrebările esențiale ale existenței noastre. Așa cum s-a spus adesea, de către o seamă întreagă de autori, cel care spune cea mai credibilă poveste învinge timpul. Primii creștini și-au spus povestea și au confirmat-o printr-o dovadă: Isus a înviat pentru a împlini cuvintele profeților din vechime. În lumea noastră postmodernă, oamenii vor să creadă că fiecare poveste este la fel de validă, dar poveștile nu au toate același statut. Am stat odată în avion lângă o femeie ciudată care, mi-a spus ea, credea că ea însăși e Dumnezeu. După ce am auzit acest lucru, am zâmbit și am spus: „Dacă dumneavoastră sunteți Dumnezeu, am o mulțime de întrebări să vă pun.” Rațiunea ne ajută să respingem afirmații absurde ca aceasta.

La fel, scepticii fac unele afirmații care sunt neconvingătoare și care pot fi lesne dovedite a fi eronate. Alte argumente necesită un răspuns mult mai bine gândit, cum ar fi afirmația lor că religia ta depinde de locul în care te-ai născut. Dacă te-ai născut în America, vei fi creștin. Dacă te-ai născut în India, vei fi hindus. Există o doză de adevăr în asta, dar nu exprimă întreaga realitate. Doar fiindcă te-ai născut într-o

anumită religie nu înseamnă că vei rămâne în sânul ei atunci când ești suficient de matur ca să gândești independent și să iei în considerare și alte concepții despre lume. De fapt, chiar viața multor sceptici reprezintă o dovadă. Mulți dintre ei s-au născut în familii și culturi creștine, la care însă au renunțat când au crescut. Același lucru este valabil și pentru oamenii născuți în alte culturi. Mai târziu în viață, când vin în contact cu piața liberă de idei, aceștia se schimbă. Aleg altceva, își schimbă opțiunile.

De aceea mi-am petrecut ultimii treizeci de ani concentrându-mă asupra campusurilor universitare din întreaga lume. Campusul este un loc captivant, o răscruce unde educația culturală a unei persoane se întâlnește cu ideile lumii. Poate fi, de asemenea, locul unde adevărul lui Isus Hristos luminează cel mai puternic. Evanghelia lui Isus Hristos nu triumfă doar în lipsa concurenților; ea strălucește cel mai puternic când este prezentată în raport cu alte credințe. Religiiile seculare, precum naturalismul darwinist, nu se pot lăuda cu acest lucru. Ele nu se descurcă bine confruntate fiind cu competiția. Ele încearcă să își elimine rivalii. De aceea se cheltuie atâta energie pentru a elimina din materialele școlare orice referință la existența unui plan sau a unei inteligențe creatoare. Adevărata credință – îndeosebi adevărata credință în Isus Hristos – întâmpină cu brațele deschise contestarea.

Să nu uităm că, la început, creștinismul a apărut în cultura ostilă a Imperiului Roman, unde credința în Isus Hristos te putea costa viața. Mii de credincioși au fost aruncați la lei, arși pe rug ori chiar răstigniți, la fel ca Hristos, pentru credința lor. Experiența primilor creștini nu a fost o consecință a mediului cultural în care s-au născut sau a modului în care părinții i-au crescut. Spre deosebire de mulți militanți religioși care îi silesc pe oameni să creadă amenințându-i cu sabia,

creștinismul timpuriu s-a răspândit grație unei forțe care le era cu desăvârșire necunoscută oamenilor în acele vremuri – forța dragostei divine. Aceasta a făcut ca cei ce au crescut în cultura violenței, subjugării și fricii din Imperiul Roman să treacă la creștinism. Hristos le-a poruncit ucenicilor Lui să transmită mai departe mesajul Său prin irezistibila forță a dragostei și prin puterea adevărului.

Adevărata credință în Dumnezeu nu este impusă cu forța. Ea se naște în mod liber. Mesajul lui Hristos a transformat Imperiul Roman fiindcă se baza pe dragoste și adevăr și fiindcă nu a impus cu forța ascultarea, așa cum o făceau alte religii. De aceea scepticii, idolatrii și ateii s-au întors spre mesajul lui Isus în primii ani ai creștinismului, indiferent de contextul în care se născuseră ei. În locuri precum America, unde credința creștină este practică de generații, cei născuți în credință au un avantaj care nu ar trebui ignorat sau respins ca lipsit de însemnătate.

Istoria perenă a Evangheliei

Evanghelia este vestea cea bună că Dumnezeu s-a făcut om în Isus Hristos. El a trăit o viață pe care și noi ar fi trebuit să o trăim (respectând în mod absolut legea morală). Apoi a murit așa cum și noi ar fi trebuit să murim (pentru încălcarea legii). După trei zile, a înviat din morți, dovedind că este Fiul lui Dumnezeu și oferind darul mântuirii tuturor celor care se vor căi și vor crede în Evanghelie.

- *Dumnezeu S-a făcut om în Isus Hristos.*

Dumnezeu a intrat în lume luând trup de om. Religiiile lumii cer ca oamenii să se înalțe și să depună eforturi pentru a ajunge la Dumnezeu. Creștinismul spune că Dumnezeu a coborât la noi.

Introducere: punctul zero al credinței

- *A trăit viața pe care ar fi trebuit să o trăim și noi.*

Dumnezeu ne pretinde să respectăm legea morală. Hristos a trăit o viață desăvârșită. Isus a oferit modelul unei vieți în supunere deplină față de Dumnezeu. Aceasta a fost viața pe care Dumnezeu a hărăzit-o tuturor bărbaților și femeilor.

- *A murit așa cum ar fi trebuit să murim și noi.*

Acesta este un adevăr greu de acceptat de către sceptici, că răul poate fi pedepsit. Dacă nu există consecințe pentru încălcarea legii, atunci legea încetează a mai fi lege. Hristos a luat asupra Sa pedeapsa, luându-ne locul prin moartea Sa pe o cruce romană.

- *A înviat din morți.*

Învierea din morți a lui Hristos l-a confirmat identitatea și a dovedit că autoritatea Lui era adevărată. Ea ne oferă, de asemenea, speranța că există viață după moarte.

- *El le oferă mântuirea celor ce se căiesc și cred.*

Prin darul mântuirii oferit de Dumnezeu nu primim doar iertarea păcatelor, ci suntem și eliberați de sub puterea răului și a consecințelor sale – atât în această viață, cât și în următoarea. Căința înseamnă să întoarcem spatele răului și credinței că ne putem obține mântuirea prin propriile noastre eforturi. Întorcând spatele răului, ne întoarcem spre Hristos și credem. Făgăduința este una clară:

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică (Ioan 3:16)

Povestea mea

Deși m-am născut în America și am crescut într-o familie care frecventa biserica, am trăit ca și cum Dumnezeu n-ar exista. Atâta vreme cât nu încălcam nicio lege importantă, eram în regulă. Ideea de a fi religios îmi repugna. Biserica era doar un loc în care aveau loc nunți și înmormântări.

În anul trei de facultate, problemele mele personale au devenit prea mari pentru a le mai ignora. Oricât încercam să fug de ele ori să le înec în droguri și alcool, ele nu făceau decât să se amplifice. Momentul de cotitură a survenit când am început să mă îndoiesc de îndoielile mele cu privire la Dumnezeu și m-am smerit admițând că am niște nevoie profunde. Acest pas al smereniei m-a adus în poziția de a asculta atunci când cineva a început să-mi vorbească despre realitatea existenței lui Dumnezeu și întruparea Lui în Isus Hristos. Le sunt recunoscător oamenilor care și-au făcut timp să îmi vorbească, să îmi răspundă la întrebări și, punându-mi în discuție necredința, să mă silească, în esență, să accept că mă înșel.

Pentru prima oară am înțeles ceva ce reprezenta o veritabilă veste bună. Ce anume? Faptul că Dumnezeu a prevăzut nevoia mea și mi-a rânduit ajutor cu mult înainte să știu că aveam nevoie de el. Cu cât timp înainte? Să zicem, două mii de ani. La momentul potrivit în istorie, Dumnezeu a devenit om în Isus.

Am hotărât să cred istoria lui Dumnezeu și să o accept ca adevărată – nu adevărată doar pentru mine, ci adevărată pentru întreaga omenire –, metanarațiunea care definește realitatea în această epocă a incertitudinii. Această hotărâre radicală mi-a schimbat cursul vieții. Întrebările mele au căpătat dintr-odată răspuns. De fapt, urmându-L pe Hristos, am parte de o călătorie pe parcursul căreia găsesc mereu